

היבטים לשוניים בפרשת נשא סט

דקדוקי קריאה בפרשת נשא ובהפטרה ובראשון של בעלותך

ד כג לְצַבֵּא: הבי"ת רפויה.
ה ב לְנַפֵּשׁ: הלמ"ד קמוצה
ה ז לְאִשֶּׁר אָשֵׁם לָו: כך היא ההטעמה הנכונה טיפחא-מרכה-סו"פ ולא מרכא-טיפחא-סו"פ כפי שמופיע בהרבה דפוסים
ה ח הַמּוֹשֵׁב: שי"ן קמוצה.
ה יג אִישָׁה: יש להקפיד על השמעת המפיק למנוע שיבוש משמעות. נְתַפְּשָׁה: שי"ן שמאלית ומלעיל.
ה טו כִּי-מִנְחַת קִנְיָתָהּ הִוא: 'הוא' בלשון זכר, מוסב על הקרבן
ה טז וְהַעֲמִדָה: העמדה קלה בה"א הראשונה ומפיק בסוף המילה.
ה יז בְּקִרְקַע: במלרע
ה יג וְנִעְלָם: העי"ן בשוא נח
ה יח הַמְּאָרְרִים: המ"ם בשווא נח והר"ש הראשונה בשווא נע, לא בחטף, כן הדבר בהמשך
ה יט שָׁטִית: שי"ן שמאלית
ה כ אֶת-שְׂכַבְתּוֹ: הכ"ף בקמץ קטן
ה כב וְבָאוּ: הטעם בבי"ת מלעיל. בְּמַעֲיָד: געיה בבי"ת
ה כד וְהִשְׁקָה: ללא מפיק בה"א.
ה כז וְהִשְׁקָה... בְּאִישָׁה: מפיק בה"א
ה ל וְעָשָׂה לָהּ: טעם נסוג אחור לעי"ן
ו ד כָּל יְמֵי נְזָרוֹ: טעם טפחא בתיבת כָּל
ו ה עַד-מְלֵאת: האל"ף כלל אינה נשמעת, כן הדבר בהמשך פס' יג
ו ז וְלֹא־חָתוּ וי"ו החיבור הפכה לשורוק¹, הלמ"ד אחריה בשוא נח והאל"ף בפתח².
ו יט אַחַר הַתְּגַלְחוֹ אֶת-נְזָרוֹ: טעם טפחא בתיבת אַחַר
ו כג תְּבַרְכּוּ: הר"ש בשווא נע למרות הדפוסים הרבים הנוהגים לנקד חטף פתח. אָמֹר: אל"ף בקמץ.
ו כז יְבָרְכֶךָ³ העמדה קלה בבי"ת ולא בר"ש כפי שנוהגים מרבית הכוהנים בברכתם. על אף הקושי, הכ"ף הראשונה בשווא נח
ו כז וְשָׂמוּ: במלרע
ז ג וְשָׁנִי עֶשֶׂר בְּקָר: המילה וְשָׁנִי במונח ואינה מוקפת כפי שמופיע בחלק מהדפוסים. לְאֶחָד:
הלמ"ד בשוא ולא בקמץ.
ז ז אַרְבַּעַת: במלעיל
ז יג קְעָרַת: העמדה קלה בקו"ף למנוע הבלעת העי"ן החטופה
ז פד מְזַרְקֵי-כֶסֶף: העמדה קלה במ"ם
ז פז אֵילִם שְׁנַיִם-עֶשֶׂר כְּבָשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה: תיבת שְׁנַיִם-עֶשֶׂר בפשטא
ז פט וּבָבֵא: על אף הקושי, הבי"ת הראשונה בשווא נח. מְדַבֵּר: המ"ם בחירק והדל"ת דגושה, הקורא בשוא משנה משמעות.

¹ הברת תנועה קטנה.

² בשונה מקודמו שבפרשת אמור: וְלֹא־חָתוּ וי"ו בשווא, למ"ד בפתח ואל"ף בחטף.

³ אין תרגום לפסוקי ברכת כוהנים.

הפטרת נשוא, שופטים יג:

ב מְצַרְעָה: הצד"י בקמץ חטוף וכן הדבר בסוף ההפטרה
ג יִלְדָּתַי ... וְיִלְדָּתַי: הדל"ת בשוא נח. אין לקרוא ילְדָּתַי. וכן בפסוק הבא וְיִלְדָּתַי וכן הוא בהמשך.
ד הַשְּׁמָרִי: במלעיל
ו לְאִישָׁהּ: מפיק בה"א ויש לשים לב לכך גם בהמשך הפרק
ח וַיַּעֲתָר: העי"ן בשווא נח
יב מֶה-יְהִיָּה: דגש חזק ביו"ד הראשונה מדין דחיק
טו נַעֲצָרָה-נָא: העי"ן בשווא נח, הצד"י בשווא נע, כן הדבר גם בפסוק הבא
יח וְהוּא-פְּלִאִי: כל התיבה בטעם סו"פ (סילוק) ואין לפניו טפחא. האל"ף נחה, קרא: פְּלִי.
כא וְלֹא-יִסָּף עוֹד: טעם נסוג אחור ליו"ד

ראשון של בהעלותך:

ו"ו ההיפוך הפך למרע: וְאִמְרָתָּ וְטַהֲרָתָּ וְהִקְרַבְתָּ וְהִקְהַלְתָּ וְהַעֲמַדְתָּ וְהַנִּפְתָּ
וְהַבְדַּלְתָּ
ב בְּהַעֲלֹתְךָ: העמדה קלה בה"א ובלמ"ד, יש לקרא: בה-על-תך
ו הַלְוִיִּם: הלמ"ד בשווא נח לאורך כל הפרק ולאורך כל המקרא.
יג וְהַעֲמַדְתָּ: העמדה קלה בה"א
יד וְהָיָה לִי: טעם נסוג אחור לה"א